

РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО

Орган на ЦК на Партията на българските комунисти
Година XVIII, София, брой 10 / 16 - 31 октомври 2021 г. Кат. № 508

ИЗГУБЕНОТО ПОКОЛЕНИЕ НА БЪЛГАРИЯ

Разликата между само две поколения е очевиден продукт на прехода към "свободно и проспериращо" общество по западен тертип .

на страница 3

КИТАЙ ПОДГОТВЯ НОВА КАРИБСКА КРИЗА ЗА САЩ

Сега в САЩ назрява нова паника, чиито корени са в Карибската криза.

на страница 5

САЩ - ЗАГУБА НА ДОВЕРИЕТО

Загубата на доверие унищожава доминацията.

на страница 6

ЗАВЪРНАЛИЯТ СЕ ЧЕРВЕН ЦВЯТ ОТМИВА ПОЛЕПНАЛАТА МРЪСОТИЯ

Капиталовият пазар повече няма да бъде рай за капиталистите, които могат да забогатееят за една нощ.

на страница 7

БЪЛГАРИЯ Е ПО-СИЛНА ЗАЕДНО С РУСИЯ!

2 **Николай МАЛИНОВ**
КАНДИДАТ ЗА ПРЕЗИДЕНТ

Светлана КОСЕВА
КАНДИДАТ ЗА ВИЦЕПРЕЗИДЕНТ

14 ноември 2021

ТРАДИЦИОННИ ЦЕННОСТИ
СИЛНА ДЪРЖАВА
МНОГОПОЛЮСЕН СВЯТ

РУСОФИЛИ
ЗА ВЪЗРАЖДАНЕ НА
ОТЕЧЕСТВОТО

КУПУВАНЕТО И ПРОДАВАНЕТО НА ГЛАСОВЕ Е ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

НЕЗАБАВНО ПОДПИСВАНЕ НА ДОГОВОРИ С
РУСИЯ ЗА В ПЪТИ ПО-ЕВТИНИ ТОК И ГАЗ!

■

ИЗГРАЖДАНЕ НА МОЩНА БЪЛГАРСКА
АТОМНА ЕНЕРГЕТИКА!

■

ВРЪЩАНЕ НА ТРАДИЦИОННИТЕ ЗА
БЪЛГАРИЯ РУСКИ И АРАБСКИ ПАЗАРИ!

■

ПРИВЛИЧАНЕ В БЪЛГАРИЯ НА МИЛИАРДНИ
ИНВЕСТИЦИИ ПО ПЪТЯ НА КИТАЙСКАТА
ИНИЦИАТИВА „ЕДИН ПОЯС, ЕДИН ПЪТ“!

■

ВЪН! НА ЧУЖДИТЕ ВОЕННИ ОТ БЪЛГАРИЯ!

■

ПО 6 000 ЛВ. ЗА ВСЯКО НОВОРОДЕНО
БЪЛГАРСКО ДЕТЕ!

■

МИНИМУМ ДВОЙНО УВЕЛИЧЕНИЕ НА
РУСКИТЕ ТУРИСТИ!

■

ПРАВАТА НА ГРАЖДАНЕ НАД
КОВИД – ДИКТАТА!

■

РЕФЕРЕНДУМИ ПО ВСИЧКИ СЪДБОНОСНИ
ЗА ОТЕЧЕСТВОТО ВЪПРОСИ!

ИЗДАВА: ПП „РУСОФИЛИ ЗА ВЪЗРАЖДАНЕ НА ОТЕЧЕСТВОТО“
КУПУВАНЕТО И ПРОДАВАНЕТО НА ГЛАСОВЕ Е ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

ПОЛИТИЧЕСКО СПОРАЗУМЕНИЕ между ПП „Русофили за възраждане на отечеството“ и „Партия на българските комунисти“

Сключваме това споразумение водени от ясното убеждение, че само заедно и с общи усилия можем да се противопоставим на натрапения на нашия народ „цивилизационен избор“, който автоматически превръща България във враг на двойния ни освободител - Русия. Освен това, само така можем да спрем движението ни към поредната национална катастрофа, към каквато ни води чрез своята разрушителна и ретроградна политика самопровъзгласилата се българска „политическа класа“. И не на последно място, съзнавайки, че само партиите и движенията, които ратуват за дружба с Русия и за единение на славянството са в състояние да дадат мисия на българския народ.

Ето защо ще предприемем следните стъпки:

- Ще осъществим постоянен контакт между ръководните органи на двете партии, включително чрез разменено участие на представители в съвещанията на тези органи.
- Ще разработим програма за съвместни действия и мероприятия от всякакъв характер, включително и за коалиционно участие в избори.
- Ще работим за взаимно укрепване на партийните структури по страната и за създаването на нови такива.
- Ще си съдействаме за разширяване и задълбочаване на връзките ни с Русия.
- Ще насочим усилията си за привличане и на други политически и обществени субекти за реализиране на упоменатата кауза.

Май 2021 г.
София

ПП „Русофили за възраждане на отечеството“:
(Николай Малинов)
Партия на българските комунисти:
(проф. Иван Пенчев)

БЪЛГАРСКИТЕ ЖУРНАЛИСТИ МАЙ СА ИЗНЕНАДАНИ, ЧЕ СМЕ ПРЕД ВОЙНА

Автор: Николай Малинов
27 ОКТ. 2021

Вчера, по време на парламентарните дебати по БНТ, журналистката Таня Костадинова изрази огромно учудване, че говоря за опасност от война с Русия. Война, на която атлантиците ни предоставят почетното място на фронтова линия. Горещ конфликт, при който сме удостоени с голямата чест да вадим с наши голи ръце чуждите кестени на една малкумна конфронтация с невъобразимо трагични последици.

А как по-точно да бъдат квалифицирани притесненията ни? Как по-точно да бъдат тълкувани думите и действията на отговорни фактори от НАТО, включително и на отговорни фактори от българската слагаческа военна политика?

„Висшите военни на България и Турция са обсъдили цялостен и системен подход на НАТО за защита на неговия Източен фланг“ ни информират от БНР. От какво тези балкански военни ще защитават Източния фланг? От нападения на Русия? Има ли поне половин факт, който да говори, че Русия се кани (не, си помисля!) да нападне България, Турция или Румъния, например?

„На срещата адмирала Емил Ефтимов е подчертал важността на засиленото присъствие на алианса, което да възпира враждебни действия в региона“, пак ни казват от БНР (1). Кои са тези враждебни действия, г-н Ефтимов? Враждебните действия, че Русия охранява своите граници? Или „защитните“ действия на американското НАТО, които са дошли от хиляди километри,

за да защитават... какво по-точно?

Разбира се, когато говорим за нашите притеснения, най-добре е да се обръщаме към двете „глави“ – тази на шефа на Пентагона Лойд Остин и тази на шефа на „отбранителния“ съюз НАТО Столтенберг. Просто случайните български военни папагали не ни помагат много.

И какво казва Лойд Остин? Остин казва, че „няма да допуснат господство на Русия в Черно море“. После каза, че САЩ „са готови да се притекат на помощ на страните, страдащи от Руската федерация“. Най-после ни успокои, като обеща, че ако НАТО „не може да се справи със съдържането на Русия“, тогава неговият съюз „ще използва американските войски, разположени в Румъния“.

Столтенберг, за да не остане по-

назад, ни информира, че Алиансът е увеличил присъствието си в региона „по въздух, земя и море“. С каква цел е това увеличение, питае ние? После, че „НАТО проучва възможностите за бързо прехвърляне на подкрепления към Черноморския регион, ако е необходимо.“ И какво му е необходимото НАТО бързо да прехвърля подкрепления в Черно море, пак от любопитство питае ние? (2)

Водещи български журналисти са много учудени, че им говоря за опасност от война. Мнозинството от български политици също се правят, че проблемът „война“ не съществува.

И не знам какво трябва да се случи, за да светне „червената лампа“ на българското обществено мнение.

ЗА КОГО БИЕ КАМБАНАТА?!

(Жертвите на капитализма, унижените и оскърбените от буржоазната демокрация българи чакат часа на справедливото възмездие)

Драматичните събития през последните 14 месеца станаха повод да се заговори за тотална ревизия на днешния строй и вече за всички е ясно, че прословутите промени няма да се ограничат само със смяна на парламента и правителството. Проблемите са много по-дълбоки и тяхното осъзнаване породило редица нелицеприятни за политическата класа въпроси. Така в страната ни се надигна вълна от гневни гласове, които питат къде е щастието, къде е обществото на всеобщото благополучие, за което ни говореха в началото на прехода преди 32 години? Къде е правовата държава, къде е равният старт, къде са големите алтернативи за развитие? Защо в страната ни има толкова много недоволни от днешния строй хора? Същият строй, който така шумно бе апробиран в началото на 90-те години, когато ни обещаваха, че в България ще потекат реки от мед и масло.

Но всичко се оказало една голяма заблуда, както е заблуда твърдението, че неолибералният капитализъм ще ни донесе невиджано процъф-

тяване и всеобщо благополучие. И колкото повече се отдалечавахме от социализма, толкова по-нагла и безпардонна ставаше политическата класа в България, живееща с надеждата, че настоящият строй ще продължи вечно, че след време техните престъпления ще се забравят и никой няма да им потърси отговор-

ност за делата. Тези шампиони на бруталния капитализъм неуморно поучават народа да не се уповава на помощта на държавата, а самите те чрез различни криминални схеми си присвоиха милиарди от държавния

бюджет. Могат ли подобни хора да бъдат авторитет и лице на една власт?! Имат ли моралното право да ръководят страната?! Не е ли време да ги видим на подсъдимата скамейка?!

Това е едната крайност на реалността, в която живеем.

Другата крайност са онези хи-

както и за онези, които си сложиха край на живота. Така по данни на статистиката, в България на всеки 4 часа се самоубива по един човек. Толкова отчаяна е ситуацията в страната ни. В този смисъл, днешният строй се оказа не просто заблуда, а трагична грешка с дълги исторически последици за българите, България и българщината.

С всеки изминал ден страната ни затъва и положението е толкова тежко, че няма на света пропаганда, няма техника за манипулация, която може да скрие тази истина. Буржоазната демокрация, наложена след 1989 г., се оказала не крачка напред, а голям скок назад, в онази България отпреди 1944 г. В тази връзка можем да заключим, че серията от парламентарни избори и невъзможността да се състави редовно правителство не е банална политическа криза. Това е криза на една загиваща обществено-политическа система, легитимността на която намалява с всеки изминал ден.

Именно за тази система днес бие камбаната. Тя трябва да бъде премахната, отречена и заклеямена навеки, за да не й хрумне някой ден отново да се върне.

Жертвите на капитализма.
За тях времето спря да тече,

Автор: д-р Николай АЛЕКСАНДРОВ

Колелото
на историята
ще се върти до
пълната победа
на комунизма!
Георги Димитров

РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО

Орган на Централния комитет на Партията на българските комунисти

Вестникът е продължител на в. „Работник“, в. „Работнически вестник“ и в. „Работническо дело“

Регистрация: СГС 4526/ 1999 г. Булстат: 130927992

Адрес: София 1000, п.к. 733, за Бойко Симеонов Пешев

Гл. редактор Венцеслав ЗАХАРИЕВ

Редакционен съвет:

Пирин Несторов, Виолета Ковачева, Иван Предов,
Христо Щерънов и Георги Димитров

www.pbk.cai

Каталожен номер за абониране: 508

ИЗГУБЕНОТО ПОКОЛЕНИЕ НА БЪЛГАРИЯ

Днес, надявам се, за всички мислещи българи е ясно, че след еуфорията от т. нар. „демократични промени“ България загуби за кратко време и вече безвъзвратно цяло едно поколение от талантиливи млади хора. Става дума наистина за стотици хиляди инженери, икономисти, лекари и учители, които страната подготвяше за съзидателно участие в своето бъдещо развитие.

След разпадането на СССР и последвалия крах на системата дойде и напълно закономерната деградация сред младото поколение, загърбило идеалите на социалната държава и повярвало в ценностите на либералния западен неокапитализъм. Резултатите не се изчерпват само с лошото възпитание, насилието в училищата и детските градини, неуважението към труда на учителите и към образователната система като цяло, ужасяващата неграмотност сред малцинствата и растящата битова престъпност. Интернет пространството редовно ни поднася клипове от класни стаи и детски градини с неприлични кадри, грозни ругатни, крясъци и групови сбивания между непълнолетни участници. А всичко започна с

разцвета на уж невинния поп-фолк и съпътстващата го поп култура, които обаче тотално опорочиха системата и възпитаха цели поколения млади българи. Затова не е изненада, че голяма част от децата на прехода нямат конкретни и ясни цели в живота, извън потребителските инстинкти и мерациите за лесна, та дори и не съмсем законна печалба.

С годините свикнахе с нарастващата агресия сред младежта, завършваща нерядко с с телесни повреди, пиянски свади, наркопобоища и дори убийства. Разликата между само две поколения е повече от очебийна и е очевиден продукт на прехода към „свободно и проспериращо“ общество по западен тертип.

Друг, също толкова сериозен и вече също така битов проблем се оказаха футболните агитки, частните охранителни фирми и школите за бойни спортове, където младите овладяват вече съвсем професионални умения за агресия и доминираща позиция в обществото. На стадионите все по-често се развяват нацистки символи, размахват се изпънати десници и се скандират забравени приветствия от веремето

на Третия райх и царско-фашистка България. И никое от правителствата на прехода дори не се опита да спре този процес на бързо опростачване и криминализиране на младежта. Нещо повече, приема се за напълно естествен процес дори широкото навлизане и пропагандиране сред младежите на различни религиозни секти и практики, като сатанизма, в чиито ритуали участват дори и деца на възраст от 10 до 18 години. А вече има и случай на смърт в практикуването на тези ритуали. Църквата също абдикира от своята роля на страж срещу разлагащото влияние на сектите и така на практика се превърна в съучастник в техните престъпни практики.

В последната серия от срочни и предсрочни избори ясно се видя, че т.нар. „преход“ е подготвил цяло поколение от зомбирани млади хора, които се отнасят към гласоподаването като към чалга концерт и така овластяват клоуни и шоумени. Същото впрочем се отнася и за мнозина от „протестърите“ срещу Борисов и неговия гербав кабинет, които също нямат ясна представа срещу какво точно протестираха и какво очакват от следващите овластени и с техните

гласове политически мажоретки.

Това са само част от бедите, които сътвориха и ни стовариха скритите, явните и дори вече забравените творци на прехода. Това са и малка част от последиците върху морала, поведението и визията за бъдещето на цяло едно поколение българи. Които би трябвало да са и надеждата за по-доброто бъдеще на нашата държава. Държава, която, уви, е абдикирала от своята отговорност да ги възпитава и образова за достойно и честно изпълнение на техния граждански и чисто човешки дълг.

България има крещяща нужда от способни и отговорни млади хора, които да я измъкнат от бездната в която я свлякоха нейните собствени граждани. Такава е повелята на днешния ден, ако не искаме България да изчезне окончателно от картата на свободния и цивилизован свят.

Христо ЩЕРЬОНОВ
ЦК на ПБК

НЕ ВИЖДАМ ПРИЧИНИ ЗА РАДОСТ...

“sovross.ru.23.10.2021

Изказването на Путин на Валдайския форум предизвика буря от положителни емоции в средите на руските консерватори. Стигнаха дори до това, че „Путин е олевял“, „Путин каза, че капитализмът е изживял себе си“, „Путин е за социализъм“.

Аз също се определям към левите консерватори, но не виждам никакви причини за подобни изводи и още повече за радост.

Първо, Путин изобщо не е казал, че капитализмът е изживял себе си, той заяви: съществуващият модел на капитализма е изживял себе си. Трудно е да се каже какво е имал предвид. Той е опитен пиарщик, винаги формулира мислите си максимално обтекаемо, за да предизвика различни реакции в различните слоеве на обществото, а след това да получи като резултат електорални дивиденди. Така е било вече стотици пъти, но ние се държим

винаги като децата...

Мисля, Путин е могъл да разбере, че скоро ще се промени вида на суровината, която Западът купува от полупериферията и от периферията. Зелената енергетика ще се нуждае не от нефт /в количества, както до сега/, а, например, от водород. Но какво променя това в същността на самия капитализъм и в ролята на постсъветска Русия в него? Освен че за нас ще стане по-зле, ще настъпи разплата за безумния курс към въглеродно-суровинна държава.

Колкото до социализма, Путин още в 2019 година заяви твърдо, че точно връщане към него няма да има. Нещо повече, той се изказва постоянно презрително за СССР/ видите ли, “там са умеели да произвеждат само галоши“/, и това е разбираемо. Тези 10 000 семейства, които стоят зад него, в СССР бяха семействата на провинциалните офицери – силоваци или служители от средните етажи

на властта със заплати от 300-400 рубли. А сега те принадлежат към „златния милиард“ с яхти, вертолети и недвижимости в Англия и САЩ и с образование на децата в Харвард. Всичко това им е дала постсъветската епоха, то ест нашият ресурсен полупериферен капитализъм /с ужасяващото падане на благосъстоянието на болшинството и с разрушаването на социалната държава/. И те няма да се откажат от златния телец, който ги храни. Очевидно е дори дори само защото за тези 20 години Путин така и не се избави от елцинското наследство в елита /Кудрин и Чубайс и до сега са в „първия ешалон“/, или още защото под патриотичните приказки той водеше през всичките тези години неолиберална политика /с комерсиализиране и съкращаване на здравеопазването и образованието, преход от бюджетни към застрахователни пенсии, приватизация на енергомрежите, аерогарите – на дневен ред са

пощите и железниците, и за това вече се говори открито/. Такива са делата, а не словата. На практика Русия, която при Елцин все още имаше макар и полуразрушени, но остатъчни институции на социализма/ като бюджетно макар и недофинансирано здравеопазване/, отдавна и твърдо е в дълбокия полупериферен и неолиберален капитализъм /леко напудрен с надстроечен квазиконсерватизъм/. Та дори и да поиска, той нищо не би могъл да направи, да си спомним кой го доведе на власт през 2000 година. Това не е Лукашенко, който сам взе властта, на вълната на народното възмущение от дивия капитализъм...

Така че всичко това са думи, думи, думи. Те нищо не означават, скоро ще ги забравят. Те са само храна за журналистите и политолозите, които ще поговорят за това някоя и друга седмица...

Рустем ВАХИТОВ
Превод РД

ПРОЯВИ НА ПРИЯТЕЛСТВО И ВЗАИМОПОМОЩ МЕЖДУ БЪЛГАРИ И РУСИ

продължение от брой 9

4. Полковник Михаил Евров

След двете национални катастрофи, якорученинът Михаил Евров, командир на Първа бригада от Девета Плевенска дивизия, се установява в Плевен, където става пръв помощник на Стоян Заимов при изграждането на паметници и паркове в града и целия район в чест на руските освободители. До края на живота си той остава голям патриот и убеден русофил.

5. Помощ за гладуващите в Поволжието

Раздирана от гражданска война, нападната от интервентите на 14 държави, икономически разорена, в новата Съветска Русия настъпва глад. В Поволжието започват да умират от глад. И Якоручени решават да отделят от залька си и активно се включват в акцията за оказване на помощ на гладуващите руски братя, чийто деди и бащи са лели кръвта си за нашето освобождение от турско робство. През март 1922 г. комисии с чували тръгват от къща на къща. Събрани са големи количества картофи, жито, царевица, фасул и пари. Тези щедри помощи са съпроводени с изказвания, които предизвикват сълзи. Така например горският работник Асен Атанасов Вригазов, давайки десет килограма фасул и 200 лева, заявява: „Това е най-малкото нещо, което може да се направи за този народ-герой. За народ, който се жертва за общочовешкото щастие, ние не трябва да жалим дори живота си".

А говедарят Сайдън Крънчов, давайки един шиник (18 кг.) жито, казва: „Гладуващите в Русия са наши братя и от тяхната победа зависи и нашето бъдеще".

Помощната акция завършва с успех. Събрани са големи количества храни и доста пари. С това якоручени изразяват любовта си към своя брат-освободител.

6. Якорученин пропагандатор на великата съветска страна в Америка

Якорученинът Георги Макрев емигрира в САЩ през 1913 г. В началото той постъпва като миньор в железните мини в района на Хибинг. По-късно става машинен техник и се установява на работа в град Милуоки в щата Минесота. Той е член Американската комунистическа партия

и възторжен пропагандатор на комунистическите идеи сред американските работници. През 1931-1932 г., когато младата съветска държава изпитва остра нужда от специалисти по минно дело, Георги Макрев, като специалист по минни машини, заминава за железните мини в гр. Кривой рог. От там той седем пъти е откарван със самолет до мините в Урал за оказване на спешна помощ и да споделя своя опит със съветските минни техници. Посрещнат много сърдечно от съветските хора, той е очарован от техния ентузиазъм и идеализъм, от тяхната безгранична вяра в бъдещето и става още по-ревностен пропагандатор на комунистическите идеи.

След изтичане на договореният срок, на път за Америка Георги Макрев се отбива за две седмици в родната Якоруда, за да се види с близките и приятелите си. Започва да разказва за възхищението от съветските хора: „Те са бедни, недохранени и лошо облечени, но са надхвани с такъв идеализъм, обхванати са от такъв ентузиазъм и работят с такъв замах, че скоро ще направят от Русия една велика страна". Кметът на Якоруда, който не е якорученин, го предупреждава да спре тази комунистическа пропаганда, защото ще го глоби 150 хиляди лева (равняващи се тогава на цената на два чифта хубави волове) и освен това може да му се случи „нещо". Георги Макрев с тъга и разочарование си тръгва за Америка. И за да не му се случи „нещо" по пътя, неговият пръв братовчед Александър Сахатчиев го придружава до София.

През 1932 г., говорейки на митинг пред 6000 работници в град Милуоки за прекрасните си впечатления от великата съветска страна, Георги Макрев е арестуван от полицията и е осъден на изгонване от Съединените щати. Но профсъюзът реагира остро и вдига хиляди работници в негова защита. Георги Макрев с природната си дарба на масовик е станал любимец на американските работници. За него се застъпва и Международната организация на профсъюзите. Присъдата е отменена.

Георги Макрев умира от рак на 12 юли 1938 г. в гр. Милуоки, САЩ.

7. За руските филми

На 1.01.1939 г. Якоруда първа в Разложко се сдобива с кинематограф. Вълнуващи са дните в селото, когато се прожектират съветски филми.

Ето какво пише заавеждащият полицейски участък Милан Шарков в един поверителен донос до Околийския управител в Разлог от 26.02.1939 г.: „Донасям Ви г-н Управител, че откак започна да работи киното при читалище „Светлина" в

с. Якоруда настроението на левите елементи е повишено, понеже се прожектират филми из живота на СССР, с които се върши пропаганда. Всичко това става от читалищната управа. Крайни левичари до самозабрава посрещат филмите от СССР, на които винаги се ръкопляска, та даже да не им харесва, но щом е от Русия се ръкопляска. Наскоро се очаква да дойде някакъв филм от СССР под заглавие „Тринадцат", за който левичарите са мълвели, че бил един от най-хубавите и с нетърпение го очакват."

Последва строга забрана да се ръкопляска. Преди започване на филма и по време на паузите на екрана светва надпис: „Ръкопляскането забранено". Въпреки строгата забрана читалищният салон се тресе от бурни ръкопляскания, не само на „Тринадцат", но и на „Чапаев", „Стенка Разин", „Василиса прекрасна", „Сорочинский панаир" и други. От тези филми якорудските младежи научават руски песни, като „Широка моя страна родная" и др.

От близките селища: Разлог, Банско, Белица, Добринище, Баня идват хора с каруци и камиони в Якоруда да гледат тези филми, в очакване да преживеят вълнуващи моменти.

И пак ще спомена един друг донос на старши полицая Милан Шарков срещу съдържателите на кафене „Заря" в Якоруда - Асен Попов и Борис Попов: „Същите при идването на вестник „Известия" от СССР го купуват и с ищах го четат в кафенето си, като по-голямо внимание обръщат на този вестник, отколкото на българските." Там се събират якоручени да слушат радио „Москва".

През 1943 г. Борис Попов става партизанин, а брат му Асен е в концлагер.

8. Соболевата акция

На 25.11.1940 г. в София пристига Главният секретар на Народния комисариат на външните работи на СССР Аркадий Соболев. На следващия ден той връчва писмено предложение от съветското правителство на цар Борис III за сключване на пакт за взаимна помощ и ненападение между Съветския съюз и България. Правителството скрива от народа това предложение, но в страната се разгръща всенародна кампания. Якорудските комунисти активно се включват в тази кампания. За главен отговорник е избран Минко Попов. Отпечатват се позиви, извършва се широка разяснителна работа, събират се подписи. От името на якорудското население Минко Попов изпраща три телеграми: до цар Борис III, до Председателя на Министерския съвет и до Председателя на Народното събрание, със следното съдържание: „Сключете незабавно пакт за взаимна помощ със Съветския съюз".

В полицията попада един от позивите. Започва разследване и обиски, Намерени и конфискувани са много изложения с подписи. Арестувани са 8 души и са откарани в Околийското полицейско управление в Разлог. Минко Попов поема цялата отговорност. Той е бит толкова жестоко, че от устата, от носа и дори от ушите му потича кръв. Косите му са изскубани, изпада в безсъзнание. Така му са премазани краката от бой, че до края на живота си той ще ходи с патерици, макар че синът му е хирург. След това е интерниран в Котел.

Въпреки конфискацията на много списъци с подписи от полицията, останалите списъци с 900 подписа са изпратени в София.

Соболевата акция е ярък израз на съкровено желание на българския народ за братска и нерушима дружба с по-големия славянски брат - великия руски народ.

Живко САХАТЧИЕВ
Главен учител

Продължава в брой 11

КИТАЙ ПОДГОТВЯ НОВА КАРИБСКА КРИЗА ЗА САЩ

Алексей Суконин

В последните дни в пресата си спомнят Карибската криза с 50-годишна давност, когато светът за първи път стоеше на прага на ядрена война и имаше опасност от изчезване на цялото човечество.

Тогава населението на САЩ за първи път в своята история усети на собствената си кожа какво означава да живееш под заплахата от реална война. Преди това всички големи световни конфликти преминаваха встрани от американския континент, зад Тихия и Атлантическия океани и бедата беше „някъде далече“. Само благодарение на Карибската криза САЩ се научиха да слушат другата страна в политическия диалог и за първи път тръгнаха към значителни отстъпки в договорния процес със Съветския съюз.

Покрай угнетяващия страх и масовата истерия, Карибската криза показва, че човечеството влиза в нова епоха, когато за унищожаването на цели държави вече не са необходими предишните маси от традиционни войски – достатъчни са само няколко десетки ракети с ядрени бойни глави, от които вече не могат да бъдат спасение безкрайните океани. Възникна така нареченият ядрен паритет.

И ето, че сега в САЩ назрява нова паника, чиито корени са в Карибската криза. Работата е там, че редица американски политици заподозряха Китай в подготовка на плацдарми в Латинска Америка, от където Пекин би могъл да използва своето ракетно оръжие срещу цели, разположени в континенталната част на САЩ. И не просто ракетно оръжие, а хиперзвуково, за чието успешно тестване тези дни рапортува Пекин.

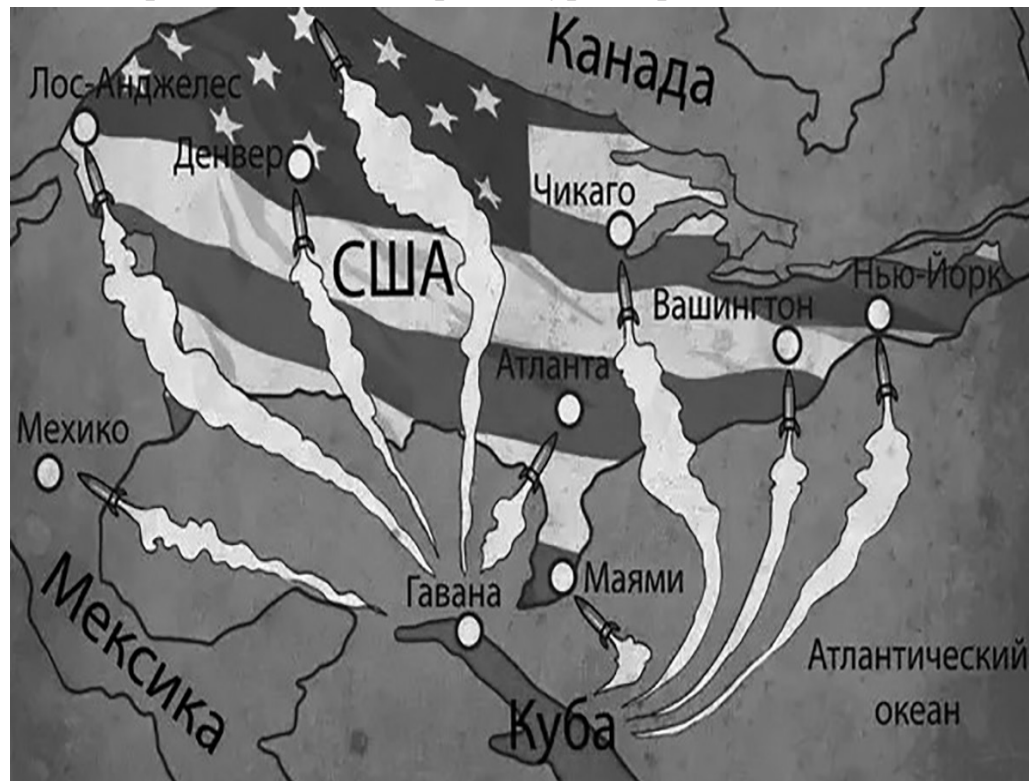
На практика, появяването на „хиперзвук“ в Китай нарежда Поднебесната /редом с Русия/, вече притежаваща хиперзвукови ракети на въоръжение в своята армия и флот /сред лидерите в това направление,

оставяйки САЩ далече назад. И, което е най-неприятното за Вашингтон, американските противоракетни системи са безсилни против хиперзвуковото оръжие.

СТАДИОНИТЕ

Скръбта на американския еснаф е от това, че Китай се внедрява активно в Латинска Америка, „превземайки“ територии, които преди това бяха неинтересни за Вашингтон.

Като гръм от ясно небе проз-

вуча през 2007 година заявлението на правителството на Коста-Рика за скъсване на дипломатическите връзки с Тайван срещу сериозни инвестиции от страна на Китай в икономиката на тази неголяма държава. В строителството на огромния стадион Estadio Nacional за 35 хиляди зрители, който се намира в центъра на гад Сан Хосе, Пекин вложи 110 милиона долара и пое неговата издръжка върху себе си. Китай инвестира и средства в строителството на още редица инфраструктурни обекти в тази страна.

През 2017 година правителството на Панама излезе със заявление, утвърждаващо политиката на „единият Китай“ в отношенията с Тайван, след което върху страната се изсипа истински поток от инвестиции.

През 2019 година с подобно изявление излезе и правителството на Салвадор – мъничка страна, затънала в престъпност

и нищета, не притежаваща никакви природни ресурси, нямаща стабилна икономика и не способна да участва видимо в потребяването на китайски стоки и услуги. Обаче ръководителят на КНР Си Цзинпин и президентът на Салвадор Наиб Букеке заявиха съвместно, че Китай ще построи в страната стадион, голяма библиотека и водопречиствателни съоръжения наред с други инфраструктурни проекти.

И РАКЕТИ

Съпоставяйки тези факти, американските еснафи стигат до извода, че Китай, използвайки териториите на страните в Латинска Америка, в близките години може да създаде нещо такова, което ще бъде като аналог на Куба за СССР по време на Карибската криза. То ест територията на Салвадор, Панама, Коста-Рика в един момент може да бъде използвана за разполагане на пускови ракетни комплекси, в това число и за хиперзвукови ракети.

Например, ако се предположи разполагане на стартова позиция на стадиона в Сан-Хосе, то до Вашингтон ще има само 3 300 км. С това разстояние ще се справи половината от китайските ракетни комплекси. Ако огневите позиции бъдат разположени в Салвадор, тогава до Маями китайските ракети ще трябва да летят само 1600 км, а до Хюстън, където освен другото се намират стратеги-

ческите запаси от нефт, - само 1900 км.

От южната страна на САЩ отсъства противоракетна отбрана, която практически е насочена изцяло към отразяване на ракетен удар през северния полюс, а всички основни елементи са разположени в Аляска. Затова може да се предположи, че подобен хипотетичен удар, подобна хипотетична атака има всички шансове за успех, особено при условито за нейната внезапност.

Ако при удар бъдат използвани хиперзвукови ракети, то, както се опасяват и американските еснафи, от катастрофата няма да могат да ги спасят дори есминците с противоракетно въоръжение и съответното радиолокационно осигуряване, разположени в Мексиканския залив. Хиперзвуковата ракета ще лети само няколко минути за това време никой няма да успее да реагира по подходящ начин.

При това в САЩ са убедени, че Китай, стремящ се към световно господство, обладава много по-голяма изобретателност, от СССР. Горещите глави предлагат да се счита, че в посочените страни от Латинска Америка вече е създадена „китайска ракетна инфраструктура“. Това поражда за Съединените Щати заплаха, превъзхождаща по своето значение тази, която представляваха съветските ракети по време на Карибската криза.

Някой казват, че Тайван е стратегическа граница, на която САЩ ще спират придвижването на Китай, но на практика се оказва, че Поднебесната не счита така и вече се намира много по-близко до САЩ, отколкото можеше да се предположи.

ЕКОНОМИКА СЕГОДНЯ
Превод: В. ЗАХАРИЕВ

САЩ – ЗАГУБА НА ДОВЕРИЕТО

Сергей ЧЕРНЯХОВСКИЙ

Ако се вярва на информацията за отказа на лидера на Компартията на Китай Си Цзинпин от лична среща с президента Байдън, това изглежда като знаков момент. При всички недомлъвки в коментарите, напомнянето за това, че до разговор за лична среща се е стигнало след дълга беседа по телефона и обещания за предстоящи телефонни разговори – няма как да се премълчи едно нещо: Байдън лично е помолил Си Цзинпин за лична среща, а той е отказал да се срещнат. Отговорил в смисъл: „Ако у Вас са останали въпроси – звънете. Ако има възможност – ще преговарям“.

Като стил – това вече не е разговор на лидера на първата държава в света, за каквато се считаха САЩ, с лидера на втората държава в света – за каквато вече се признава Китай. И не е разговор на равни. Това е разговор на лидер на света в оставка с идващия да го смени. При това е разговор, в който все още има формална вежливост, но вече няма уважение. Няма отношение като към особено значим.

И това, както изглежда, не е проява на китайското високомерие, и не е само отношение на усилващия се към отслабващия. И дори не е следствие само на поражението на САЩ в Афганистан: то е следствие на това, как САЩ си отидоха – като предадоха съюзниците и клиентите си. Тук са и загубата на уважение, и не само това – тук е и проява на загубеното доверие. Разговорът с президента на САЩ губи значение, защото губи смисъл: преговорите са нужни, когато нещо се договаря, но какъв е смисълът да се договаря нещо, ако няма никакви гаранции, че договореното ще бъде изпълнено. Неизвестно е нито дали президентът на САЩ има реални властови възможности да изпълни това, което е обещавал, нито дали самият той няма да се откаже от всичко обещано едновременно след разговора.

Точно този момент – моментът на загуба на доверие към „единствената свръхдържава“, естествено, е унижителен и трагичен за тази „свръхдържава“, но по – важно е, че за останалия свят той е просто опасен. В няколко

отношения.

На първо място, това се оказва загуба на доверие към САЩ като към някакъв гарант, в това число, за безопасността на собствените клиенти. Ако клиентите на сюзерена не могат повече да поверяват своята безопасност на своя сюзерен, те са длъжни или да си търсят нов сюзерен, или да създават нови съюзи около вчерашните вторични центрове, или да се опитват да придобиват самите те подобно значение.

Ситуацията е подобна на тази, когато в някоя средновековна империя отслабва кралската власт и всеки регионален управител започва по нов начин да определя и усеща своето място в политическата система. И започва преоценка на силите и преразпределяне на влиянието.

Когато от световната арена си отиде СССР, неговите съюзници оперативно се заклеха на САЩ. Падането на една от опорите на светоустройството се превърна в геополитическа катастрофа, но не доведе до рухване на светоустройството, независимо от вълната от регионални войни. Някои общи контури оцеляваха както затова, че бяха привични, така и защото се уповаваха на силата и влиянието на останалата свръхдържава и на доверие към нея, към тази сила и влияние, и доверие.

Действаше константата: да бъдеш със САЩ е безопасно, да бъдеш против САЩ е опасно, понякога е дори смъртно опасно. Правилата бяха ясни.

Сега тази константа отсъства. И няма кой да поеме върху себе си ролята на новия световен сюзерен.

Още преди момента на загуба на доверие към сюзерена се оформиха няколко центъра, претендиращи макар и на ограничена, но самостоятелна роля: ЕС и исляма като цяло, Китай, Индия, Русия. САЩ, все още запазвайки статута на „единствена свръхдържава“, вече бяха принудени в една или друга степен да отчитат тези претенции, макар като цяло всичко да оставаше все още в полето на тяхното доминиране. При това тези светове и центрове се поделиха по ясно: Германия, Франция и Англия в Европа, Турция, Арабия, Иран и Египет в света на исляма, плюс също там – надна-

ционалните ислямски движения, Япония, двете Кореи и Виетнам в Далечния Изток – и така нататък. Но тази конфигурация във всеки случай се определяше от полето на доминиране на САЩ.

Загубата на доверие унищожава доминацията. Клиентите може и да не започнат да се разбягват демонстративно, но вече ще си крият очите и ще саботират решенията на сюзерена, търсейки възможности да му изменят, защото вече не вярват, че той няма да ги предаде.

Край на доминацията отстранява и конфигурационното поле, то ест губят значение и тези връзки в конфигурацията, които са създадени в предишното поле на доминиране, сега те придобиват нов рисунък.

От една страна е неизбежна регионализацията на тези рисунки, от друга – появяват се нови фактори за обединение.

Отказът на Австралия от договорите с Франция за строителство на атомни подводници е един от знаците на процеса. От една страна Австралия се дистанцира от европейския център на влияние, както и от НАТО като надконтинентален център на силата. От друга страна – влиза в нова силова конфигурация: САЩ, Кингдом, Австралия – англосаксонско обединение без Канада и Нова Зеландия. При това последната вече заяви, че няма да открие достъп до своите пристанища за австралийските подводници. А САЩ по този начин формират по-тесен от НАТО, свой вътрешен съюз, сякаш предвиждайки бъдеща изневяра на Европа.

При сложните отношения с вчерашния хегемон възниква и въпросът за преконфигуриране на Южна Америка, където хегемонът постигна отслабване на най-силните държави – Аржентина и Бразилия – и където вече се усили влиянието на Китай.

Отслабването на влиянието на американското поле променя и ролята и претенциите на Япония и създава основа на нейните претенции за своя роля в региона със столетна история. Откъдето тръгва и проект за обединяването на Корея, където и Север, и Юг са настроени еднакво анти-японски. Ако това се случи – ражда се нов регионален лидер, с почти

осемдесет милионно население, ядрено оръжие, армия от милион и половина войници, съвременна промишленост, модерни технологии и евтина работна ръка от Севера.

Само по себе си излизането на САЩ от Афганистан и отслабването на тяхното влияние в Пакистан освен хаотизация на региона създава и там нови претенденти за лидерство. Както се смята, Пакистан все повече попада под влиянието на Китай, а Иран и Индия активизират своето съперничество, търсят регионални съюзници. Друга роля започват да играят и средноазиатските републики, на първо място – Узбекистан и Таджикистан, свързани етнически с милионите жители на Афганистан и търсещи свой път за внимателна деислямизация, както и за контрол над процесите в тази страна.

Иначе казано: когато в империята отслабва и губи доверие метрополията, империята се разпада на части. Но тези части, тези провинции сами имат достатъчно много взаимни претенции един към друг, които са били съдържани и снемани от имперския хегемон, а сега се оказват изпуснати от контрол. Части от империята влизат в схватка един с друг, едни провъзгласяват свои държави, най-силните от тях започват борба за първото място върху пространството на разпадащия се свят.

Какво ще последва като резултат: своеобразна феодална междусобица, или голям световен Смут – ще могат да го оценят тези, които се окажат непосредствени наблюдатели.

С уточняването на едно важно обстоятелство: принципът за неприкосновеност на националния суверенитет в света е разрушен. И единствената гаранция за безопасност на тази или онази страна се оказва само една – ядреното оръжие.

„ИЗБОРСКИЙ КЛУБ“, 2021 г.
Превод РД

ЗАВЪРНАЛИЯТ СЕ ЧЕРВЕН ЦВЯТ ОТМИВА ПОЛЕПНАЛАТА МРЪСОТИЯ

SOVROSS.ru

В китайската развлекателна индустрия никога не са липсвали сензации, когато звездите се оказваха обвинени в мерзки постъпки. Наскоро се появиха скандални съобщения за У Ифан и Хо Цзун / 30-годишният канадско-китайски актьор У Ифан през лятото на тази година беше задържан от пекинската полиция по обвинение в изнасилване; също 30-годишният певец Хо Цзун беше принуден да обяви за своето излизане от шоу-бизнеса поради неетични записи в чата за срещащата се с него девойка.

Възмущение предизвика също така информацията за това, че Чжан Чжехан е посещавал храма Ясукуни за „поклонение на дяволите“. / Китайският актьор Чжан Чжехан посетил японския военен храм Ясукуни като турист през 2018 година и показал снимка в соцмрежата. Между другото в храма са погребани и 14 японски военни престъпници, убивали китайци по време на окупацията на Китай от Япония през 1930-те и 1940-те години/

НЯМА РАЗЛОЖЕНИЕ НА ХУДОЖЕСТВЕНИЯ ЕЛИТ!

А съвсем наскоро се изясни, че водещият в Хуанската спътникова телевизия Цян Фен е обвинен в изнасилване. Всичко това застави хората да почувстват, че китайската развлекателна индустрия е изцяло прогнила. Ако не започнем да поправяме това положение, то не само в сферата на развлеченията, болеста ще се разпространи и по нататък. Още съвсем малко – и всички наши културни кръгове, литературни кръгове, шоу-бизнес, кино и телевизия също ще се окажат прогнили, безнравствени.

НОВОТО РЕГУЛИРАНЕ НА ФЕН-КЛУБОВЕТЕ

На 25 август Управлението по въпросите на киберпространството на Китай пусна съобщение за засилване на контрола над хаоса с „фендомите“ и постави десет изисквания към управляващите на „фендомите“. Първо, сега тези фен-общества са длъжни да се откажат от „обожествяване“ на списъците на звездните артисти. Второ, те са длъжни да оптимизират и коректират правилата за присъждане на рейтинги на тези или други артисти. Трето, трябва да се засили контрола над звездните компании-посредници. Четвърто, ще се наложи да се регулират записите на фен-групите в интернет. Пето, трябва да се забранява обmena на безнравствена скандална информация. Шесто, трябва да се въведе ред в правилата за банване: за какви грехове и нарушения може

да се забрани на човек да участва в групата- всичко трябва да бъде разписано. Седмо, не трябва чрез манипулиране да се провокират феновете към свръх потребление на тези или онези стоки. Осем, трябва да има точни правила, на които са длъжни да отговарят заглавията на фен-информациите. Девет, трябва строго да се контролира участието на непълнолетните. Десет, необходимо е да се създадат единни правила за набиране на средства в помощ на нуждаещите се.

В съобщението конкретно се посочва необходимостта от подобряване на ситуацията от гледна точка на поддържане на политическата и идеологическа безопасност в интернет. Целта е да се създаде чисто киберпространство и да се приложи регулирано управление на „фендомите“

Очевидно това е нова политическа акция.

Ползвателите на Мрежата трябва да разбират тази акция именно като политическо решение.

ЛИЧНОТО ДЕЛО НА АКТРИСАТА ЧЖЕН ШУАН

Това не е единичен случай. На 27 август Главното държавно данъчно управление публикува решение за глобяване на посочената актриса по дело за неплащане на данъци. В хода на разследването се изясни, че когато Чжен Шуан се е снимала в сериала „Китайска история за призраци“ през 2019 г., нейният хонорар по договор с продуцента е бил 160 милиона юана.

Актрисата е обявила плащанията по договора като корпоративен доход с фалшиви декларации, като по този начин е избегнала плащането на данъци. Като краен резултат Чжен Шуан не е декларила 191 милиона юана личен доход за 2019 и 2020 година, избегнала е плащането на данъци на сума от 45,269 милиона юана. А сумата на по-рано неплатените данъци възлиза на 26 520 00 юана. Ето такъв е печалният резултат.

НЕПЛАЩАЩАТА ДАНЪЦИ ПОЛУЧИ ЗАСЛУЖЕНОТО

Съгласно действащите закони и постановления Чжен Шуан беше глобена със сумата от 299 милиона юана, което включва данъци, глоби за просрочването на плащането и глоба за нарушаване на закона.

Какво ще се случи, ако тя не плати? Съгласно Углавния кодекс на КНР, ако глобата не бъде платена в постановения срок, данъчният орган ще предаде делото в орган на обществената безопасност, за да поработи върху този въпрос с неговите методи. Но вече са приети и мерки по творческа линия. Главното упра-

вление за радио, кино и телевизия пусна уведомление, забраняващо на телевизията и радиото, а също и на мрежите за аудиовизуални програми да канят актрисата за участие в своите шоу-програми. Нещо повече: взето е решение да се прекрати излъчването на вече заснети програми, в които тя участва.

Лошо свършиха и скандалите около Чжао Вей, актрисата, която блестеше в афишите на китайската киноиндустрия повече от 20 години. Както и на китайския пазар на капитала, където стана известна с прозвището „женски китайски аналог“ на американския финансист Уорън Бъфет.

Чашата на търпението преля поведението на близкия приятел на Чжао Вей, актьора Чжан Чжехан. Той не само че се появяваше често в храма Ясукуни, поазвайки нацистки жестове, но и завърза познанство с японски политици от дясното крило. Подобно поведение предизвика всеобщо възмущение в целия Китай. Проблемът е в това, че, колкото и да са негативните новини, Чжао Вей никак не се смирява. Изглежда, огорчава я не това, че за нея се появяват критични съобщения. Огорчава я, че всеки предизвикан от тях пореден скандал бързо затихваше. Сега ще и се наложи да се огорчи наистина – Чжао Вей изчезна от екраните.

ВЕЛИКОТО ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ СОЦИАЛИЗМА

Всичко това ни казва, че Китай търпи сериозни промени в икономическата, финансовата, културната и политическата области. В страната се случва дълбока трансформация. Това е завръщане от прекомерното увлечение от ефективността на капиталите към интересите на широките маси. Това е трансформация на капиталоприоритетния модел в модел, ориентиран към народа. В този смисъл ние сме свидетели на политическа трансформация. И пак народът е начело на този нов тренд, а тези, които се опитват да пречат на тези промени за благо на народа, ще бъдат отхвърлени встрани от самия ход на историята. Тази дълбока промяна е също така и завръщане – велико завръщане към първоначалния замисъл на Компартията на Китай. Завръщане към модела, ориентиран към хората, към самата същност на социализма.

ЗАВЪРНАЛИЯТ СЕ ЧЕРВЕН ЦВЯТ ОТМИВА ПОЛЕПНАЛАТА МРЪСОТИЯ

Тази промяна ще отбие цялата полепнала мръсотия. Капиталовият пазар повече няма да бъде рай за капиталистите, които могат да забогатееят за една нощ. Пазарът на културните мероприятия повече

няма да бъде рай за изнежените звезди. А новинарските програми и формираното от тях обществено мнение повече няма да се занимават с нископоклонство пред западната култура. Това е завръщане на червения цвят, завръщане на героите, завръщане към благородството.

Следователно е необходимо да вкараме най-накрая ред в културния хаос. Необходимо е да построим ярка, здрава, мъжествена, силна и ориентирана към хората култура. Нужно е да приключим с хаотичното манипулиране на пазара на едрия капитал с неговото монополизиране на платформите, с безпорядъка поради изтласкването на изработените истински пари от пари спекулативни и „нискокачествени“. Време е да насочим капиталовия поток към предприятия, преди всичко от високотехнологичния сектор и обработващата промишленост. Нужно е да справим с хаоса в управлението на образованието, започвайки с управлението на учебните организации и завършвайки с удобното разполагане на жилища около училищата. Време е да заставим образователната система да се ориентира наистина към хората и справедливостта, за да се появи за обикновените хора пространство за растеж – в кариерата и личен.

НЕ ДА СЕ ИЗТРЕБВАТ БОГАТИТЕ, ЗА ДА СЕ ПОМОГНЕ НА БЕДНИТЕ

В бъдеще е необходимо също така да се коректират високите цени на жилищата и високите медицински разходи, за да се изравнят окончателно „трите планини на обществото“: образованието, медицината и жилището. Макар че не сме длъжни да изтребваме богатите, за да помогнем на бедните, все пак е необходимо да решим проблема с растящия разрыв в доходите между богатите и бедните. Общият разцвет е в това, да се позволи на обикновените работници да получават по-голям доход за сметка на разпределението на общественото богатство. Това ще внесе в нашето общество редица радикални и нови промени. Текущите усилия за промяна на положението в сферата на развлеченията, изкуството, киното и телевизията далече не са давателни. Длъжни сме да използваме всички средства за борба с различните феномени на фанатично преклонение пред звездите на естрадата и киното. Време е да вкараме в ред „фендомите“.

продължава на страница 8

ЗА СЪВЕТСКАТА ВЛАСТ

Сергей НАРОВЧАТОВ

О, сбор пионерски, жив огън в простора!
И в пламъкъ виждам момчета далеч –
че лумва с дула оръдейни Аврора
и святкат будъоновски саби във сеч.

Мечтаеше всеки в годините ранни
да падне геройски в геройския час,
та в камък да грейнат три думи вдълбани:
За съветската власт!

Растяха момчетата гордо, сърцато –
и тъкмо животът пред тях се разкри
вихрушка ги грабна такава, каквато
бащите насън не видяха дори.

В годините тежки, в годините бойни
отдали докрай своята сила и страст –
положиха в боя главите си войни –
за съветската власт!

Запомних ви в делници горки и честни.
Без вас ний завършихме тази война.
Без вас прелетяхме космически бездни.
Без вас разоряхме тая шир – целина!

Със всички и аз по пътеки нелеки
понесъл съм жива частица от вас,

„За „Висота в света““

НИЕ ПАК СМЕ ТУК И НИКЪДЕ НЕ СМЕ ИЗБЯГАЛИ!

(Червеното знаме не е просто символ, то е нашето нравствено откровение! □)

Ние пак сме тук!

И никъде сме избягали! Не сме останали в миналото и не сме се превърнали в един забравен спомен. Не сме се предали и не сме предатели. Не сме забравили идеите, защото винаги сме вярвали в тях. Въпреки големите изпитания на изминалите три десетилетия. Въпреки черните бури на капитализма.

Ние пак сме тук!

Не сме забравили старите книги и в годините на безкрайните погроми четяхме марксистите. Защото сме марксисти. Защото сме идеалисти и нонконформисти, вярващи, че един друг свят е възможен. Един свят, който беше и който пак ще бъде, въпреки всички заклинания на буржоазните политолози.

Ние пак сме тук!

Ние никъде не сме останали!

Ние стоим притаени до вратата на историята и чакаме своя час. И някой ден ще се върнем по-силни от всякога и ще възкръсне нашият свят. Светът на разума и прогреса. Светът на хуманизма и социалната справедливост, в който думата ЧОВЕК звучи гордо! Онзи свят, в който личността сама по себе си е велика ценност, независимо от нейния социален произход и имуществен ценз.

Ние пак сме тук!

Автор: д-р Николай АЛЕКСАНДРОВ

ЗАВЪРНАЛИЯТ СЕ ЧЕРВЕН ЦВЯТ ОТМИВА ПОЛЕПНАЛАТА МРЪСОТИЯ

продължение от страница 7

Време е да вкараме в ред „фендомите“. Време е да изкореним изцяло явлението на женоподобните звезди и младите „поп-идоли“, разпространило се в нашето общество. Време е да направим посоката на сферите на развлеченията, литературата, киното и телевизията наистина пряка и правилна. Всички литературни и художествени дейци, работниците на киното и телевизията трябва да се спуснат до простите работници и обикновените хора, за да станат и те също главни действащи лица в литературата и изкуството. А произлезлите от работническа

среда – майстори в литературата и изкуството.

Днес Китай се сблъсква с все по-сурова и сложна международна обстановка. САЩ осъществяват военни заплахи към нашата страна, провеждат икономическа и технологична обсада на Китай, инициират против Китай биологическа война, кибер и, разбира се, медийна война. Същите САЩ ни заплашват и в космоса. А петата колона вътре в Китай все по-често провокира опити да се проведе „цветна революция“ в страната. Ако и занапред се наложи да разчитаме на крупните капиталисти като на главна сила в борбата против империализма

и хегемонизма, ако продължи сътрудничеството с американския отрасъл за „масови развлечения“, нашата младеж ще изгуби своята силна и мъжествена енергия. И тогава ние ще претърпим същия крах, както и Съветския съюз, още преди да бъдем подложени на истинска атака, позволявайки на нашата страна да рухне, нашите врагове да разграбят богатството на Китай, а нашият народ да се озове в огромна беда. По този начин, дълбоките преобразования, случващи се понастоящем в Китай, са насочени към това да се отговори на грубите и свирепи атаки, които САЩ водят против Китай.

ВЕТРОВЕТЕ НА ПРОМЕНИТЕ

Всеки може да почувства, че в страната са започнали дълбоки социални преобразования. Не само във финансовата сфера с нейния капитал и не само в индустриите за развлечения. Ние не трябва да очакваме и да желаем лесна победа. Ние трябва да проявим крайно усърдие, за да изчистим нашия дом. Само така ще можем да пуснем в него свеж въздух и да направим нашето общество по-здравно, за да може всеки човек в него да се чувства щастлив и морално, и физически.

Ли ГУАНМАН
„Женмин жибао“/Китай/